

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαρ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λαμβάνουσι τὰ ἑξῆς βιβλία :

- Α'. Ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης **Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης** τὸν Γ'. τόμον ἢ τὸν Δ' ἢ τὸν ΣΤ' *) κατ' ἐκλογὴν ἁξίας ἑκάστον φρ. 5,50
- Β'. **Ποιήματα Σουρῆ** Α' καὶ Β' Τόμ. » 5,00
- Γ'. Τὰς μέχρι τοῦδε **Ἐπιφυλλίδας τοῦ Λυκογιάννη** » 5,00
- Δ'. **Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον** τοῦ **Μῆ Χάνεσαι** (ἐξηνητημένον σχεδόν) τοῦ 1883 » 2,00
- Ε'. **Τορπέλλαι**, κωμῳδία » 2,00
- ΣΤ'. **Δουθάρδου Λόγοι**, περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ » 5,00

Τὸ ὅλον βιβλία φρ. 24,50

(*) Ἰδὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου Τόμου :

ΤΟΥ Γ'. 1) Ἄγγελος μεσονυκτίου, δράμα εἰς πράξεις ἕξ. 2) Ἰωάννα Γρεῦ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Ποιμένες τῶν Ἄλπεων, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Εἶναι Τρελλή, δράμα εἰς πράξεις δύο. Κωμῳδία Μανδύας, κωμῳδία, εἰς πράξιν μίαν.

ΤΟΥ Δ'. 1) Γάμοι τοῦ Ἀντίλα, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 2) Φίλιππος ὁ Β', δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Γασπαρος ὁ Αὐλικός, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Δάφνη, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. — Δέησις ναυαγοῦ, δράμα εἰς πράξεις πέντε.

ΤΟΥ ΣΤ'. 1) Σωσάννα Ἰμπερτ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 2) Γέρω-Δεκαεὺς, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Τὸ ἑνοσάρκον Ἄγαλμα, δράμα εἰς πράξεις ἕξ. 4) Δαλιδά, δράμα εἰς πράξεις τρεῖς. 5) Ἰωάννα δακρύων καὶ γελῶτων, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 6) Περιπέτεια ἐφημεριδογράφου, κωμῳδία εἰς πράξιν μίαν.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΙΑ

Ὁ πανσλαβιστικὸς ὄργανισμὸς ἐπιτείνεται ὁσημέραι καὶ ἐπικινδύνως ἐντείνει τὰ δίκτυά του καθ' ἅπασαν τοῦ Αἴμου τὴν χερσόνησον. Τὰ πανσλαβιστικὰ κομητὰτα ἐργάζονται μετὰ

πυρετώδους δραστηριότητος πρὸς ἐξέγερσιν τοῦ αἰσθηματος τῆς ἐνότητος καὶ ἀδελφότητος τῶν Σλαύων. Εἰς τὸ κέντρον δὲ τῶν πανσλαβιστικῶν τούτων κομητῶτων, τὴν *Βουλγαρίαν*, Ρῶσοι ἐθελονταὶ σωρηδὸν κατέρχονται καὶ εἰς διαφόρους τῆς Βουλγαρίας πόλεις διακλαδίζονται αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν, φθάνουσαι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Ἐρζεγοβίνης καὶ τῆς Μακεδονίας, ὅπου ζητοῦσι νὰ προκαλέσωσιν ἐπανάστασιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ μάλιστα συνέστησαν καὶ βουλγαρικὰ σχολεῖα καὶ διδασκαλεῖα, ὡς ἐν Θεσσαλονίκῃ, Καστορίᾳ, Βοδενοῖς, Φλωρίνῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Χρήματα, πολεμοφοδία, προκηρύξεις ἐξερθεστικαί, τὰ πάντα τίθενται εἰς ἐνέργειαν, τὰ πάντα προμηνοῦσαι τὴν ἐκρήξιν τοῦ ἡραιστείου, τὰ πάντα καθ' ὅλου μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας ὑπομιμησκούσιν ἡμᾶς τὸ 1876. Ὁ πανσλαβισμὸς θρασείαν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐντὸς τῶν γαμφωνύχων αὐτοῦ χειρῶν ἀπειλεῖ νὰ περισφιγῆ ὀλόκληρον τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Εὐρώπην. Τὸ μεγαθήριον, ὅπερ δικαίως ἀποκαλεῖται πανσλαβισμὸς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δεδουλωμένων λαῶν ἐπιθυμεῖ νὰ καταβροχθίσῃ διὰ μιᾶς ἅπασαν τὴν ἐλευστικὴν λείαν, ἣν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἦ ἐν τῷ νῶ ἔχει νὰ συνενώσῃ τὴν ἀνατολικὴν Ρωμηλίαν μετὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ μετ' ἄλλων σλαβιστικῶν κρατειδίων, καὶ καθ' ὅλου νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγματοποίησιν τῆς διαθήκης Πέτρου τοῦ Μεγάλου. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἤπλωσε τοὺς γαμφύς ὄνυχας καὶ ἡ Αὐστρία εἰς τὴν ἐλληνοκωτάτην Μακεδονίαν, τὴν δεσποινίδα ταύτην τῶν δούλων ἐπαρχιῶν, καὶ δὲν κατεπλημύρησε τὴν Ἀλβανίαν διὰ τῶν πρακτόρων αὐτῆς, δελεάζουσα αὐτὴν διὰ ποικίλων μηχανορραφιῶν ὅτι θὰ ἰδρῦσῃ αὐτόνομον ἄλβανικὴν ἡγεμονίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς, ὅπως διὰ τοῦ δελέατος τούτου ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου σκοποῦ καὶ ἀφαιρέσῃ ἔπειτα ἐθνικότητα, γλῶσσαν, ἥθη καὶ ἔθνος, καὶ ἀποκόψῃ τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας τῆς πελασγικῆς τρυφῆς φυλῆς, ἵνα μεταγίγῃ αἷμα σλαβικὸν ἢ γερμανικόν; Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ Ἰταλία δὲν ἐποφθαλμιᾷ τὴν Ἀλβανίαν καὶ δὲν ἐνεργεῖ ἐν αὐτῇ διὰ τῶν πρακτόρων τῆς; Ὁ κίνδυνος λοιπὸν εὐρίσκειται ἐπὶ θύρας. Ἐὰ ἀπεκδεχόμεθα αὐτὸν νὰ κρούσῃ τὴν πύλην ἐντανώτερον, ἵνα σπαρακτικώτερον αἰσθανθῶμεν αὐτὸν, καὶ τότε λάθωμεν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἀπόκρουσιν αὐτοῦ μέτρα; Ἐὰ ἀναμένωμεν νῆκυόσωμεν τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, ὅπως ἐξεγερθῶμεν τοῦ ληθάργου καὶ τότε κατανοήσωμεν τὴν σοβαρότητα τοῦ επικραμαμένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν κινδύνου;

Είναι δὲ κειρὸς πλέον τώρα, διότι ὁ τῆς Ἀλβανίας ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ κράτους χωρισμὸς εἶναι καὶ βέβαιος καὶ ἐγγύς, ὡς δύνανται νὰ ἐπιλογηθῶσι πάντες οἱ ἀπαθείς φιλοσοφούντες ἐπὶ τῶν διαφορατικῶν μάλιστα ὑπὸ τῆς Ρωσίας καὶ Αὐστρίας καὶ τοῦ προσηγοῦς μέλλοντος. Ἐντὸς δὲ βραχείου χρόνου θὰ προσκληθῆ ἡ περὶ τὴν Ἑυρώπη ν' ἀπορασίη ἂν ἢ τοῦ Σκεντέρμπεη πατρὸς θὰ χειραγωγηθῆ εἰς τὴν ἐδὸν τῆς ἡμερῶσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, διότι δὲν δύναται πλέον νὰ ἀνεχθῆ αὐτὴ διὰ παντὸς τὸ χάος φάουλς κυβερνήσεων καὶ ἀταξίας, αἵτε τοῦ ἔθνους αὐτῆς πνέοντος ἤδη τὰ λοιθία, οὔτε ἡ χριστιανικὴ τῶν πολιτῶν ἐμύησις θὰ ἐπιτρέπη διὰ παντὸς τὴν πλειονότητα νὰ φυλάσῃ εἰς κοινωνικὸν ἐξουτελισμὸν τοὺς περὶ τὴν Σκόδραν ἀρηιφίλους, καὶ εἰς βάρβαρον ἀπομόνωσιν τοὺς ὄρεινους καὶ γενναίους Γέγαντας, οὐδὲ θὰ δεῖξῃ τοσοῦτον ἀσύγνωστον πολιτικὴν, ὡς διεπράξατο τῷ 1445 ἡ Βενετία, ἥτις ἐνῶ ἠπειλεῖτο αὐτὴ τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων ἡ ὑπαρξίς ὑπὸ τῆς ὀθωμανικῆς λαίλαπος, καὶ ἡ πολυπαθὴς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου πόλις ἔπνεε τότε τὰ λοιθία, οὐ μόνον πρῶτιστον βοήθον κατὰ τοῦ ἐπισήμου τῆς χριστιανότητος συμμάχου Σκεντέρμπεη ἐπεκάλεσατο τὸν κατ' ἐσχάτην ἀδιάλλακτον τοῦ χριστιανισμοῦ λαοῦ ἐχθρὸν καὶ πολεμῖον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆ περιφρονεῖ νίκη, ἣν ἤρατο ὁ ἄλβανός· ἦρωσ κατὰ τοῦ ἀμειλίχου Σουλτάνου Ἀμουράτ, ἀπέστειλε τῷ ὀθωμανικῷ στρατῷ τὰ καθ' ἅπασαν τὴν πολιτικὴν ἐπιτήδεα. Εἰς τοὺς καιροὺς λοιπὸν τούτους, καθ' οὓς θ' ἀπορασίη ἢ τοῦ ἄλβανικοῦ ζητήματος λύσις, ἢν παρασκευάζει ἡ τῶν πραγμάτων φορὰ, ἀπαιτεῖ δὲ ἡ ἔλλογος πολιτικὴ, εἶναι καταλληλοτάτη περίστασις τῇ Ἑλλάδι, ὅπως φροντίσῃ μετὰ πάσης τῆς δραστηριότητος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διαποροῦ πόθου. Κινδύνος δὲ ἐστὶ μὴπως ἀπολεσθῆ ἡ Ἀλβανία διὰ τὴν Ἑλλάδα διαμελιζομένη ἢ ὑποκινηθεὶς καὶ ἀπορροφωμένη ὑπὸ ἑτέρου κράτους εὐρωπαϊκοῦ, καὶ τότε ἀπολλυσι τὰ μέγιστα ἢ Ἑλλάς, μὴ δυναμένη ν' ἀνταγωνισθῆ ἄνευ τῆς μετὰ τῶν Σκουπεταρῶν ἐνώσεως, ἐν ἣ καὶ ἡ σωτηρία αὐτῆς ἐγκεῖται. Ὅθεν ἐὰν ἐνωθῶσι πολιτικῶς μετὰ τῶν Ἀλβανῶν οἱ Ἕλληες, θὰ ἀποκτάσῃ τότε ὑπεροχὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀπέναντι τῶν σλαβικῶν λαῶν, καὶ διὰ τῶν ἄλβανικῶν βραχίωνων θὰ διαδράμωσιν ἀσφαλῶς καὶ εὐκλεῶς τὸ μέγα στάδιον, τὸ ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν πίθων καὶ στάσεων καὶ τῶν ιστορικῶν παραδόσεων διαγραφθέν. Ὑπερέχοντες δὲ τότε κατὰ πληθυσμὸν καὶ δυνάμιν θὰ διατηρήσωσι μετὰ τῶν πρωτείων τὴν πολιτικὴν ἐνότητα τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν, τὴν ἀναπόσπαστον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, καὶ ἀμφοτέρου ὅμοῦ οἱ λαοὶ θὰ ἀναδειχθῶσιν ἀνιπερόλητον τῆς καθ' ὅλου εὐρωπαϊκῆς ἐλευθερίας προτύπων. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ ἡ Ἑλλάς ἐν τῷ μέλλοντι, πάση δυνάμει καὶ θυσίᾳ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν κυρίαν ἐδὸν τοῦ μεγάλου αὐτῆς, καθ' ὅτι καὶ ἡ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁδὸς διέρχεται σήμερον μόνον διὰ τῆς Ἀλβανίας, καὶ μετ' αὐτῆς φυσικὸν παρακολληθῆμα ἔσται καὶ ἡ κατοχὴ τῆς Μακεδονίας, καὶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἀναμισθῆ- τῆτος ἐπὶ τῶν ἐντευθῶν τοῦ Αἴμου χωρῶν. Τούναντίον δὲ μάλιστα οἱ Ἕλληες μόνον οὔτε νὰ βαδίσωσι θὰ δυνηθῶσι πρὸς τὴν Μακεδονίαν, ἐπομένως ξένον τῆς Ἑυρώπης κράτος ποιήσεται τὴν κατάληψιν αὐτῆς, οὔτε νὰ κατὰσχῶσιν ἀσφαλῶς τὰς μακεδονικὰς χώρας, ἔχοντες πολέμιον τὸν κατέχοντα τὴν Ἀλβανίαν, ἐπομένως καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν ἀπὸ Θεσσαλονίκης εἰς Βιέννην μεγάλην ἀρτηρίαν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐμπορίας. Ἡ Ἑλλάς θὰ δυνηθῆ τότε νὰ ἐξασφαλίσῃ πάσας τὰς χώρας αὐτῆς μόνον διὰ τῆς στρατηγικῆς σπουδαιότητος τῆς Ἀλβανίας, ἐν τῷ ἱπποτικῷ καὶ εὐφυεῖ λαῷ τῆς ὁποίας θὰ

εὐρὴ στρατῶν, ὅστις ἐδείχθη δεξιὰ χεὶρ καὶ ἐδραϊότατον τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους ὑποστήριγμα, ἃ τε συντελέσας εἰς τὴν ἐξάπλωσιν αὐτοῦ, διότι καὶ εἰς τὰς τελευταίας μάχας τῆς Σίπκας καὶ Πλευνας ἔπεσαν 22000 Ἀλβανοὶ μετὰ γενναίαν αὐτῶν ἀντίστασιν, περὶ τῆς ὁποίας στεντορεῖα τῆ φωνῆ λαοῦσι τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτῶν. Κατέχουσα δὲ ἡ Ἑλλάς τὰ ἀπρόσιτα ἄλβανικὰ ὄρη καὶ ἔχουσα ἐπικουρὸν τὸν μάχιμον ἄλβανικὸν πλῆθος μὴ θὰ ἠνάγκαζεν ἐχθρὸν πολυαριθμὸν νὰ σταματήσῃ πρὸ τοῦ Ἀξίου ἢ τοῦ Οὐάμουδος, ὡς τοῦτο ἐδείξατο ἐμπράκτως διὰ τῶν Μποτασαίων καὶ Τσαβελαιῶν, τῶν Μποτασαίων καὶ Ἀναργυραίων, τῶν Κριεζαίων καὶ Κωντουριωτῶν, τῶν Μιαουλῶν καὶ Σαχτουρῶν, τῶν Τσαμαδῶν καὶ Σαχινῶν, διὰ τῆς μεγάλης καὶ περὶ τοῦ Μπομπουλίνης καὶ τῆς ἀτρομήτου καὶ τουρκιομάχου Δεσπῶς, καὶ διὰ τῶν ἄλλων τῆς Ἀλβανίας περιπεστων ἐν τῇ ζηρᾷ πολεμιστῶν καὶ παραδόξων ἐν τῇ θαλάσσῃ ἡρώων.

Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ ποθομένου σκοποῦ ἡ Ἑλλάς ὀφείλει νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις πολιτικῶν σχέσεων μετὰ τῶν Μπέθων Ἀλβανῶν, ὡς ἐνεργούσιν εἰς τοῦτο ἡ Αὐστρία καὶ Ἱταλία, αἵτινες ἔχουσιν ἀπολύσει τοὺς πράκτορας αὐτῶν εἰς τὰ πλείστα μέρη τῆς Ἀλβανίας· ἐπ' ἴσης νὰ ποστειλῇ πράκτορας καὶ προξένους λίαν προσήκεις καὶ περιποιητικούς τοῖς Ἀλβανοῖς· καὶ εἰδήμονας τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσας, ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ὁποίας οὐδὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ κατορθώσωσι. Τὴν ἄλβανικὴν γλῶσσαν ἠδύνατο νὰ μάθῃ καὶ ἡ Α. Υ. ὁ διάδοχος ὡς ἐξέμαθεν αὐτὴν ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα ἡμῶν Ὀλγα, ἀφοῦ ἡ Ἑλλάς ἔχει ἐν τῷ κράτει αὐτῆς τούτους Ἀλβανούς· καὶ ἀποβλέπει καὶ εἰς τὴν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀλβανῶν συνένωσιν, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη, καὶ μάλιστα ἐν Αὐστρίᾳ, ὅπου οἱ βασιλεῖς ἢ οἱ διάδοχοι αὐτῶν, ἐκμανθάνουσι πάσας τὰς διαφορὰς ἐν τῷ κράτει αὐτῶν λαλουμένας γλώσσας. Ἡ δὲ Αὐστρία ἐξακολουθεῖ ἀποστειλῶσα εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἀνδρας λογίους καὶ ἱκανούς· νὰ σπουδάζωσι τὴν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν, ὡς ἄλλοτε τὸν Hahn καὶ ἐσχάτως τὸν Jarnik καὶ ἀσχοληθῶσιν εἰς τὴν Ἀλβανολογίαν διὰ διπλοῦν σκοπὸν, διὰ τε πολιτικὸν καὶ διὰ πλουτισμὸν τῆς φιλολογίας τῆς καθ' ὅσον ἡ τῶν Σκουπεταρῶν γλῶσσα διὰ τῆς μεγάλης καὶ σπουδαίας σχέσεως πρὸς τε τὰς ἰνδογερμανικὰς καὶ τὰς νεωτέρας γλώσσας θὰ γείνη ταχέως ὑποκείμενον ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, καθάπερ καὶ ὁ ἄλβανικός· λαὸς θὰ ὑπομνήσῃ προσεγῶς σπουδαῖον ζήτημα πολιτικόν, καὶ ἴσως θὰ εἰσαχθῆ ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας ὡς ἐπικουρικὸν μάθημα τῆς γλωσσολογίας καὶ συγκριτικῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἀρχαιολογίας. Πῶσον ἐξιστάμεθα καὶ θαυμάζομεν τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τέχνης τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ δὲν πρέπει νὰ θαυμάσωμεν καὶ τὴν ἄλβανικὴν γλῶσσαν, προῖον τῶν παλαιτάτων προγόνων, τῶν Πελασγῶν, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐπ' ἴσης διατηρήθη ὡς τοιοῦτον μνημεῖον ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων χωρὶς ν' ἀλλοιωθῆ τὸ παράπαν, δι' ὅτι μόνον ζεινομοὶ τινες παρεϊσέφρησαν; Καὶ οἱ μῦθοι δὲ τοῦ Περσέως καὶ ἄλλων ἡρώων καὶ ἡμιθέων, ἀκμασάντων κατὰ τοὺς ἰδίους πελασγικούς χρόνους, ὅποτε δὲν εἶχεν ἀνακαλυφθῆ καὶ ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ μάλιστα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἀλλὰ μετεδιδάχοντο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἐξηκολούθησαν νὰ μεταβιβάζωνται οὕτω ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον εἰς τοὺς ἰδίους Πελασγούς (Ἀλβανούς), αἵτε μὴ ὑπαρχόντες ἔτι καὶ νῦν γεγραμματοσημῆς τῆς ἄλβανικῆς γλώσσας, χωρὶς νὰ νομίσῃ τις ὅτι εἶνε εἰλημμένοι ἐν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, διότι ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐκδόσεις μύθων παρὰ τοῖς

Ἀλβανούς· διαφοροὶ τοῖς ἑλληνικοῖς μύθοις ἐπὶ τῶν αὐτῶν προσώπων. Καὶ ποίησις δὲ ἐπικὴ διεσώθη κατὰ τὸ ὁμοίωμαρον τῆς παλαιτάτης ποιήσεως ἐν τῷ ἄλβανικῷ λαῷ, ὡς καὶ λυρική ποιήσις εἰς μελίρροτον γλῶσσαν· οὕτω ποιηταὶ ἐπισημοὶ εἶνε ὁ τῆς Ἱταλίας ἄλβανός Δε Ράδας καὶ ὁ τῆς Κολωνίας τῆς Κορυθαῆς Καμπέρης, ὁ Ἀνακρέων (οὗτος τῆς Ἀλβανίας). Τῆς δημοτικῆς ποιήσεως λίαν φυσικὴ εἶνε ἡ ἀνάπτυξις, καὶ ποιήματα δὲ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐξυμνοῦντα ἰδίᾳ τὴν φύσιν. Ἐν τοιοῦτον ποίημα εἶνε τὸ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων, ῥόδου, ὅπερ πεπολιτισμένοι τιεὶς νέοι ἀδουσι αὐτὸ ἐν Ἀλβανίᾳ διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς μελωδίας, δι' ἧς μέλπουσι τὸ ἑλληνικὸν ἄσμα αἰεὶ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ καὶ οἱ χοροὶ (ὁ τσάμικος κλπ.), οὓς χορεύουσιν οἱ τε Χριστιανοὶ καὶ Μωαμεθανοὶ Ἀλβανοί, εἶνε παρεμφερέτατοι τοῖς ἀρχαίοις ἑλληνικοῖς· χοροῖς, διατηρηθέντες ἐκ παλαιτάτων χρόνων. Δὲν εἶνε λοιπὸν δίκαιον ὁ κ. Meyer διατιμῶμενος ἐν τῇ πάνυ καλῇ περὶ Ἀλβανῶν δημοσιευθείσῃ ἐσχάτως ἐν τῇ «Κλειῶ» διατριβῇ του ὅτι οἱ μῦθοι οὗτοι διεσώθησαν διὰ τῆς τῶν γειτόνων ἐπικοινωνίας ἀπανταχοῦ καὶ εἰς λαοὺς οὐχὶ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους. Ἐπ' ἴσης ὅτι κατ' ἀνταπόκρισιν τοῦ ἐσχάτως τελευτήσαντος ἐν Πειραιεὶ Ραϊνὸλδου δὲν ἐλλείπει παρά τοῖς ἐν Ἑλλάδι Ἀλβανοῖς ἡ λατινικὴ γραφὴ, ἐν ᾗ οὗτοι χρωῶνται τῇ ἑλληνικῇ· δι' ὅτι αὐτοὶ ἴσα ἴσα οἱ μῦθοι, οἱ χοροὶ, ἡ μᾶλλον μονότονος μουσικὴ, αἱ παραδόσεις, αἱ παιδιαι, αἱ θεοσκευτικαὶ τελεταὶ καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια ἀποδεικνύουσι ἐκτὸς τῆς γλώσσας καὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τὴν παναρχαϊκωτάτην πελασγικὴν τῶν Ἀλβανῶν καταγωγὴν.

Ἐπὶ τούτοις ἡ Ἑλλάς ὀφείλει νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν σχολείων τῆς Ἀλβανίας, ὑποθάπουσα αὐτὰ δ' ἀχρημάτων καὶ ἐκπαιδεύουσα ἐξ αὐτῆς νέους, διότι αὐτοὶ μάλιστα οἱ νέοι, ἐκπαιδευόμενοι ἐν Ἑλλάδι καὶ ποδηγετούμενοι, δύνανται

νὰ λούσωσιν ἐκεῖ τοὺς κατοίκους κάλλιον παντὸς ἄλλου εἰς τὰ νάματα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. Ἐὰν δὲ ἐννοίῃ τῶν Ἀλβανῶν θέλωσι τὸν γραμματισμὸν τῆς ἄλβανικῆς γλώσσας· ἐπομένως καὶ τὴν πρὸς ἐκμάθησιν εἰσαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐπινοήσωσι γραφὴν ἐνιαίαν καὶ τοῖς πᾶσιν εὐπρόσδεκτον πρὸς ἀποκατάστασιν ἐνό· καὶ μόνου πνευματικοῦ δεσμοῦ τῶν διαφορῶν ἄλβανικῶν διαλέκτων. Ἡ δὲ γραφὴ αὐτὴ δέον νὰ στηριχθῆται ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς γλωσσολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, διατηρούσα πᾶσαν τὴν χάριν, ἢ φύσιν αὐτῆς κέκταται, χωρὶς δηλαδὴ νὰ παραλειθῶσιν οἱ τόνοι καὶ οἱ ἀφρογόγοι τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, ἥτις δὲ νὰ γίνῃ ἀναστροφή καὶ στίξις τῶν γραμμάτων καὶ σύμπτωσις· πολλῶν ὁμοῦ συμφῶνων, ὅποτε θὰ ἐπέλθῃ χαρμῶδια, διότι ἡ ἄλβανικὴ λαλιά ὡς προσέλκων καὶ προσημείως εἶνε κατὰ πολλὰ πλουσία, ὡς πᾶσαι αἱ τοῦ ἰνδοευρωπαϊκοῦ στελέγους φωναί, ἀφοῦ μάλιστα μόνη αὐτὴ ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς· ἐξ ὧν τῶν ἰνδογερμανικῶν γλωσσῶν διετήρησε τὰ ἀπλά γράμματα **δ** καὶ **θ**. Οὕτως ἡ ἐν τῇ σανσκριτικῇ λέξις μάδων διεσώθη καὶ ἐν τῇ παραφράσει αὐτῆς ἄλβανικῇ (πελασγικῇ) μάδε (θῆλ. καὶ μαθ ἄρσε. ἐναλλαγῇ τοῦ δ εἰς θ) ἐν δὲ τῇ λατινικῇ ἐπειτα ἐτάπη τὸ δ εἰς γ· magnus, καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ τὸ α ἀκόμη εἰς ε· μέγας. Αἱ λέξεις τοῦσδε ἐκ τῆς σανσκριτ. sounasa, οὕγε (ὄδωρ) ἐκ τοῦ βρωϊκοῦ οὐδαρ—ατος, λέπορ—λαγῶς πρὸς τὸ λατινικὸν lepus-oris καὶ τὸ αἰλικὸν λέπορις—εοι. Κάλε—ἵππος πρὸς τὸ βρωϊκὸν κέλης. Meni καὶ μερι—ἀκάθικτος ὄργη πρὸς τὸ βρωϊκὸν μῆνις. Λέ—γῆ πρὸς τὸ βρωϊκὸν δᾶ. Ντέτ (lēt)—θαλασσα πρὸς λέξιν θεῖτις. Νέμε—κατάρτα, ὄργη, κακὸς δαίμων πρὸς τὴν λέξιν νέμεσις. Αἶθε—πυρετός, διὰ τὴν ἐν τῷ πυρετῷ κατάστασιν τοῦ αἵθθιν, καίειν, ἥτις πρέπει νὰ γραφῆ διὰ τῆς διφθόγγου αι, κτλ. Ἄλλ' ἐπιλείψει ἡμᾶς ὁ χρόνος ἐπιχειροῦντας νὰ ἐκτα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 407)

— Ἄ! ἀνέκραξε μετ' ἐξάψεως ἐκπληξάσης τὸν Ἰάκωβον, ἐγνώριζα καλῶς ὅτι θὰ συμφωνούσατε μαζῷ μου ἐὰν σὰς ὠμίλων.

— Ἀναμνήθωλος, δεσποινίς, ἐπειδὴ πιστεύω, καθὼς αἰεὶ, ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἀδίκως κατηγορήθη· ἀλλὰ τί θέλομεν πράξει; Τί μέλλω νὰ πράξω ἐγώ;

— Κύριε Γρανδὲν, ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν ὅτι ἐπέισθητε ὅτι ἀποδίδετε καὶ πάλιν τὴν φιλίαν σας εἰς τὸν δυστυχῆ ἄγριον.

— Ἐνδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὸν δυστυχῆ τοῦτον, δεσποινίς! Τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος κατέλαβεν αἰφνης ἐρυθρότης καὶ ἐγαμήλωσε τοὺς θεββαλμούς της.

— Τί σημαίνει τοῦτο; διελογίσθη ὁ λοχαγός.

— Ἀμφίβαλλα περὶ τοῦ Λυκογιάννη, εἶπε· τὸν ἐνόμισα ἐνοχον, τώρα τοῦ ἀποδίδω τὴν φιλίαν μου, δεσποινίς· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μικρὰ χάρις δι' αὐτόν, τώρα ποῦ κατηγορεῖται δι' ἐγκλημα, ὅπερ δὲν διέπραξεν.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ Ἐριέττη Ὀλιβερώς· ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν μάλιστα, πρέπει νὰ περιμένωμεν. Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει φίλους ἐν Ἐπινάλ καὶ εἰς Παρισίους, πρόσωπα μεγάλα, καὶ θὰ συντελέσουν νὰ μετριάσωσι τὴν τύχην τοῦ δυστυχῶς.

Εἶμαι εὐχαριστημένη, κύριε Γρανδὲν, πολὺ εὐχαριστημένη, εὐτυχῆς, διότι δὲν θὰ ἦνε πλέον εἰς τὸ δάσος. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας οἱ χωροφύλακες μπόρεσαν καὶ τὸν συνέλαβον· δὲν σὰς μνησικακῶς διὰ τοῦτο, καλῶς ἐπράξατε. . . Εἶνε δυνατὸν νὰ ζῆ πάντοτε τόσον ἀθλιῶς; Τώρα θὰ διδάχθῃ, θὰ μεταβληθῇ, εἰς ἄνθρωπον πεπολιτισμένον, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. . . Λέγω περιπλέων, κύριε, ὁ Λυκογιάννης θὰ γίνῃ μέγας ἄνθρωπος! Εἶνε ἀγαθός, γενναῖος, ἀφροσιμμένος, νοήμων, με εὐγενῆ αἰσθήματα, μάλιστα· ὁ Λυκογιάννης κατέχει ὅλα τὰ προσόντα, ποῦ κάμνουν τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους!

Ἄ! ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς, τὸν γνωρίζω ἐγώ, τὸν γνωρίζω! Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ. Ἡ Ἐριέττη ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐξορμήσεις τῆς καρδίας της ἐπρόδωσεν ἑαυτήν.

— Συγχωρήσατέ με δεσποινίς, εἶπεν ὁ νεανίας, ἀλλὰ ὁ

θώμεν εἰς τοῦτο πολὺ ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως ὅπως ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἀναπτύξωμεν ἐκτενέστερον τὸ θέμα ἡμῶν τοῦτο περὶ τῆς γλώσσης τῶν ρηζηνόρων θυμολογῶντων Σκυπεταρῶν.

Δέλεπερ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Σπανιώτατον σχεδὸν εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά! Τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν συνιστάμενον ἐκ τῶν ἀξιότιμων δικαστῶν Ἀμπελά, Δραγοῦμη καὶ Φωτομάρα ἀπέλυσε τὸν κ. Ἀσλάνην, δικαιολογῆσαν τὴν ἀπόπειραν ἀναίρεστος ὡς προϊόν διανοητικῆς συγχύσεως. Συνήθως τὰ δικαστικὰ συμβούλια εἶνε δειλά, φίλα δὲ πάντοτε τῆς βραδύτητος, ἀφίπνου τὰς ὑποθέσεις αὐτὰς εἰς τὰ Κακουργακεία, μὴ τολμῶντα νὰ λαμβάνωσιν οὐδαμῶς πρωτοβουλίαν. Χαίρομεν ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἔχουσιν ὑψιστον κοινωνικὴν ἐνδιαφέρον, τακτικὸν δικαστήριον ἠθώσως τὸν κ. Ἀσλάνην, ζητήσαντα νὰ φρονέσῃ τὸν ἀχρεῖον ποδοδότην τῆς συζυγικῆς τιμῆς του. Τοιαύτη συνοπτικὴ διαδικασία εἶνε σημεῖον κοινωνικῆς ὑγείας καὶ συγχάρομεν τοὺς κυρίους δικαστὰς, οἵτινες μᾶ; εἰδείξαν τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ σημεῖα καιρῶν.

Συγχρόνως παρεπέμφθη ὁ Γεώργιος Χανιώτης ἐπὶ κλοπῆ.

Εἰς τὸ Νυκτοχώρι τοῦ Λαυρίου, ὀνομασθὲν Νυκτοχώρι, διότι ὁ πρῶτος οἰκιστὴς νύκτα τινα ἐτόλμησε καὶ ἀνήγειρεν οἰκίσκον, ἐνῶ ἦτο ἀπικροεμένος, καὶ ἐχρησίμευσεν ὁ οἰκίσκος ὡς θεμέλιον τοῦ ἀνορθῶντος τῶρα χωρίου, χάρις εἰς

καθένας θὰ ὑπέθετεν ἀληθῶς, ὅτι ἄλλο αἶσθημα πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης κρύβετε εἰς τὴν καρδίαν σας ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ Ἐρριέττη ἠγέρθη διὰ μιᾶς κινήσεως λίαν τεταραγμένη καὶ περιέβλεψε κύκλῳ μετὰ τινος φόβου.

Μὴ προσβάλλεσθε δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι, ὀμιλοῦσα οὕτω περὶ τοῦ Λυκογιάννη, μπόρεῖτε νὰ δώσητε ἀφορμὴν εἰς ὑποθέσεις. . .

— Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, δὲν λέγετε τοῦτο;

— Δεσποινίς. . . ἐψιθύριτεν ὁ Ἰάκωβος.

— Κύριε Γρανδὲν, εἶπεν αὐτὴ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, εἶσθε γάλλος ἀξιωματικός, δηλαδὴ ἄνθρωπος μὲ καρδίαν καὶ τιμὴν, εἰς τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ ἔχη πλήρη ἐμπιστοσύνην. Εἰς ὑμᾶς θέλω νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου, τὸ μυστικόν, ὅπερ μὲ κατατρέπει, μὲ βασανίζει, τὸ ὅποιο ἀποκρίπτω ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ὡς τὸ τρομερώτατον πρᾶγμα. Ἄ! νομίζω ὅτι ἂν τὸ εἶπω εἰς ὑμᾶς, ὅστις τοσοῦτον ἠγαπήσατε τὴν Ἰωάνναν, θὰ αἰσθανθῶ ἀνακούφισιν. . . Λοιπὸν, μάλιστα, κ. Ἰάκωβε, ἀγαπῶ τὸν Λυκογιάννην, ἀγαπῶ τὸν ἄθλιον τοῦτον ἀγριάνθρωπον.

Ὁ Ἰάκωβος σιωπῶντος παρετήρει αὐτὴν θλιβερῶς.

— Τὸν ἀγαπῶ, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὁ δυστυχὴς μὲ ἀγαπᾶ,

τὴν φιλοκαλίαν τοῦ εὐφυοῦς μηχανικοῦ τῆς Ἐταιρίαν Πάνου Μπασιάκου, κατοικεῖ ὁ ὑπομοιράρχος τοῦ Λαυρίου, ὁ νοήμων καὶ δραστήριος κ. Χρυσάφης. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας προχθὲς Τετάρτην εἶδεν ἡ ἀδελφὴ του μετὰ μεσημβριαν τέσσαρας πέντε ἀνθρώπους ὑπερπηδῶντας ὡς ἄλλους Λυκογιάννηδες τοὺς ἀποκέντρους καὶ ἀγρίους βράχους τοῦ Θερικοῦ, φέροντας κάτι τι ἐπὶ τῶν ὤμων των, τὸ ὅποιον ἐξέλαθε διὰ κανένα ἐπανοφόρι, ἢ τίποτε ἄλλο κλαπὲν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὡς καλὴ ἀδελφὴ τοῦ ὑπομοιράρχου κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Τί δὲ ἀνεκάλυψαν; Ὅτι τρεῖς φραυλόβιοι ἐξ Ἀθηνῶν συνεταιρισθέντες μετὰ δύο μανάβιδων τοῦ Λαυρίου ἐκ συστάσεως ἐπορθαλιμάσαντες ἕνα εὐειδῆ ναυτοπαῖδα τοῦ πρὸ 8 ἡμερῶν ναυλοχοῦντος γαλλικοῦ πλοίου Ἐσκαμβρέρα, ἐκφορτώσαντος καύσιμον ὕλην καὶ φορτόνοντος ψευδάργυρον, παρέλαβον ἀπατήσαντες δηλαδὴ πρὸς διασκέδασιν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμέθυσαν μέχρι ἀνισθησίας, τὸν παρέλαβον ἐπὶ τῶν ὤμων των—καὶ ἦτο αὐτὸ τὸ δυστυχὲς θῦμα τὸ ἐπανοφόρι, ὅπερ εἶδεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ μοιράρχου—καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τοὺς βράχους τοῦ Θερικοῦ ὅπου ἐξήσκησαν ἐπὶ πτώματος σχεδὸν τὰς θηριώδεις φιληθόνους ὁρμάς των καὶ οἱ πέντε! Εὐτυχῶς οἱ χωροφύλακες συνέλαβον τοὺς τρεῖς ἐξ αὐτῶν, τῶν δύο ἀποδρασάντων. Εὐρέθησαν ὀπλισμένοι ἔχοντες μαχαίρας εἰς τῆς κάρτες των. Τὰς ἀνακρίσεις ἔκαμε ὁ εἰρηνοδίκης κ. Σίμος, ἀπόντος τοῦ ὑπομοιράρχου λόγῳ ὑπηρεσίας. Τὴν δὲ ἱατροδικαστικὴν ἐκθεσιν ὁ ἀξιόλογος ἱατρός κ. Παπαδόπουλος. Ὁ ναυτοπαῖς ἦτο ἀσθενὴς ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ὁ κυβερνήτης τοῦ γαλλικοῦ πλοίου ἐν τῇ ἀγανακτήσει του ἔλεγε πρὸς τὸν ἱατρὸν, ὅτι ἐντρέπεται, διότι εἶνε Ἕλλην. Ἄν καὶ τὰ θηρία δὲν ἔχουν ἐθνικότητα, Γάλλος δὲ βουλευτὴς συνελήφθη πρὸ δεκαετίας ἐπὶ παρομοίαις ἀποπειραῖς. Ἡ κοινωνία τοῦ Λαυρίου ἐταράχθη καὶ ἀναμένει αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν κακούργων.

ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της. Εἶνε τοῦτο αἰσχρὸν, εἶνε μανία, εἶθε νὰ μὴ ἦτο! Δὲν εἶνε ἀπίστευτον κύριε; Καὶ ἐν τούτοις τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀληθές. . . Ἄ! Ἐὰν θλίβωμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας σας, κύριε Γρανδὲν, δύνασθε ἰμοίως νὰ μὲ οἰκτείρητε, διότι εἶμαι λίαν δυστυχὴς.

Ἠννόησα καλῶς ὅτι ἐστερούμην ὑπερηφανείας, ἀξιοπρεπείας, ὅτι δὲν εἶχον πλέον τὸ σέβας πρὸς ἐμαυτήν· περιωρισμένη καὶ μανιώδης κατ' ἐμαυτῆς, ἠθέλησα νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸν ὀλέθριον τοῦτον ἔρωτα, ὅστις μ' ἔκαμνε νὰ ἐρυθρίω, ἐφοσούμην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην. . .

Κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, ἀνεχωρήσαμεν ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ μακρὰν, πλοσίον τῆς Ἰσπανίας. Εἶπον κατ' ἐμαυτήν: Ἄ! ἀπομάκρυνσις εἶνε ἐκεῖνο τοῦ ὀποίου ἔχω ἀνάγκην· ἐκεῖ κάτω θὰ εὕρω διαχύσεις, μὴ βλέπουσα πλέον, μὴ ἀκούουσα περὶ αὐτοῦ, θὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, θὰ τὸν λησμονήσω! . . . Καὶ ὅμως ὄχι. Ἐπανήλθον εἰς Βοικούρ ἀσθενεστέρα ἢ πρότερον! Εἶνε πάντοτε μέσα σ' τὸν νοῦν μου.

Ἡ μήτηρ μου ἀνησυχούσα μὲ ἔρωτᾷ καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἀποκριθῶ. Δὲν δύναμαι νὰ παρστήσω τί ὑποφέρω φέρουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ προσωπεῖον τοῦ ψεύδους, κρυπτομένη ἀκαταπαύτως, φαινομένη εὐθυμῶς καὶ μειδιῶσα, ἐνῶ ἐπιθυμῶ νὰ κλαύσω! Ἄ! κύριε Γρανδὲν, τοῦτο μὲ κά-

Τρεῖσατε εἰς Πύργον ὅλοι οἱ ἀργολόγοι τῶν Χαυτείων! Τὸ ἡμερομίσθιον ἀνέβη μέχρι δρ. 11,60 καὶ τὸ κρασί μαζύ. Τί διάβολο! Αὐτὸ εἶναι μισθὸς Νομάρχου. Καὶ ἀντὶ νὰ φθῖνῃ εἰς τὰ γραφεῖα, ἐνδυναμώνει τις καὶ τὴν ὑγείαν καὶ τὰ νεῦρά του. Καθ' ἃ μᾶς γράφει ὁ ἐκ Πύργου ἀξιόλογος ἀνταποκριτὴς μας, πολὺ συνετέλεσαν εἰς τὸν ὕψωμόν οἱ ἴδιοι ἐργάται, ἐκμεταλλευθέντες τὴν εἰς ὕψειν διατελοῦσαν εὐλογίαν καὶ γράφοντες ἕκαστος εἰς τὴν ἐστίαν του ὅτι ἐν Πύργῳ γίνεται χαλασμός κόσμου, πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ποῦ δουλεύουν, ἐμποδίζοντες τοιοῦτοτρόπως τὴν σπουρὴν ἄλλων ἐργατῶν, ὥστε νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὸ ἐνδεκα καὶ ἐξήντα αὐτοὶ μό.οι. Δὲν θὰ ἐτύγχανε καλλιτέρας ὑποδοχῆς ὁ κ. Δελγιάννης, ἂν τοὺς πῆγεγε τῆς Ἡλείας πεσκέσι ἑκατοστῶν· ἰνὰ; δουλευτάδων ἐκ τοῦ κόμματος τῶν ἐννεά;

Χθὲς ὁ κ. Παρασκευαΐδης παρουσιάσθη εἰς τὸν Βασιλέα ὅπως καταστήτῃ καὶ τοῦτον κοινὸν φοβερᾶς ἀδικίας τῆς δικαιοσύνης μας εἰς τὴν ὑπόθεσιν πατρὸς καὶ υἱοῦ Ἀρκετσαίων, τῶν ὁποίων τὸ δίκαιον ἀνέλαβεν νὰ ὑπερασπίσῃ ὁ ἀνθρωποσώστης φίλος μας. Περὶ τῆς δίκης αὐτῆς πλεῖο τερα αὔριον.

Ἐλάθωμεν καὶ τὸν ἐντυπον Ὀργανισμόν τῆς Λέσχης τῶν Μικρασιατῶν σπουδαστῶν, σκοπὸς τῆς ὁποίας, ὡς ἐγράψα ἕν καὶ ἄλλοτε εἶναι κατὰ πρόωτιστον μὲν λόγον ἢ συγκεντρωσις καὶ ὁ συγχρωτισμός τῶν ἐν Ἀθήναις Μικρασιατῶν, ἢ δι' ἀνακοινώσεων καὶ συζητήσεων ποικίλων περὶ τῆς Μ. Ἀσίας σπουδῶν ζητημάτων καὶ μελέτης τῶν περὶ αὐτῆς

συγγραμμάτων μὲρφοσις κοινῆς γνώμης περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς κτλ.

Τοιαύτη Λέσχη Μικρασιατῶν πρώτην φοράν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, συνιστᾶται ἐν Ἀθήναις, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας σχεδὸν ὡς ζένης θεωρουμένης εἰς τὴν ἐδραν τοῦ Πανελληνίου, ἐνῶ ἰσάριθμος ἴσως τῷ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος πληθυσμὸς σφριγᾷ ἐκεῖ καὶ ἐργάζεται, καὶ τί ἀναμνήσεις ἑλληνοχριστιανικαί, τί ἀναμνήσεις Βυζαντιναί, τί ἀρχαιοτῆς καὶ τί τύπος ἑλληνικός. Μόνη ἡ Σμύρνη—αἱ Ἀθῆναι τῆς Ἰωνίας—θὰ ἤρκει νὰ συγγρατῇ ἡμᾶς εἰς διαρκῆ ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τῶν Μικρασιατῶν ἀδελφῶν μας. Ἄλλ' ἐδῶ ἡ ἐθνικὴ πολιτικὴ ἐμαράνθη εἰς τοὺς ἀνακτορικοὺς καὶ κυβερνητικοὺς κύκλους· δέον νὰ τὴν ἀναζωογονήσωμεν καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλωμεν οἱ πολῖται καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνας· διὰ τοῦτο συγχάρομεν τὴν ἀπόπειραν τῶν Μικρασιατῶν σπουδαστῶν ὅπως ἀναπετάσωσιν ἐν Ἀθήναις τὴν σημαίαν τῆς μεμακρυσμένης ἀλλὰ δι' αὐτὸ φίλτερας ἀδελφῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν ὅποιαν πολλοὶ καὶ κατ' ὄνομα ἄγνωστοι. Ἄν κατορθώσωσιν νὰ μᾶς τὴν καταστήσωσιν γνωστὴν ὑφ' ὄψας τὰς μορφᾶς, ἐμπορικῆς, πνευματικῆς, ἐθνολογικῆς, ἢ Λέσχη των θὰ ἀναγραφῆ ἐν ἐθνικῇ σελίδι καὶ αὐτοὶ θὰ φανοῦν νεολαία τῆς πατρίδος ἀξία. Νομίζομεν ὅτι οἱ δυνάμενοι ὀρεῖλουσιν νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἴδρυμα καὶ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ἐπανήλθον ἐκ Πατρῶν ὁ ὑπὸ τὸν γ. Ἀλεξιάδην δραματικός θίασος, ὅπου ἔδωκεν εἰκοσι τέσσαρας παραστάσεις, τυχῶν θερμῆς ὑποστηρίξεως τοῦ πατραϊκοῦ κοινού.

μεῖ νὰ πιστεύω ὅτι εἶμαι τὸ ἀντικείμενον θεῖας τιнос ἐκδικήσεως!

Ἐσιώπησεν. Αἱ παρειαὶ της ἦσαν θαυμάσιες.

Πρώτην ἦδη φοράν ἐν τῷ βίῳ του ἴσως ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός περιέστη εἰς ἀμηχανίαν. Βεβαίως θὰ προσέτιμα μᾶλλον ν' ἀκοῦσῃ ἄλλο τι ἢ τὴν παράδοξον ταύτην τῆς νεανίδος ἐκμυστήρευσιν, ἢν δὲν εἶχεν ἀπαιτήσει.

— Θεέ μου, ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω, νὰ παραστήσω ὀλιγώτερον θλιβερὰν τὴν θέσιν σας, ὀλιγώτερον ἀπελπιστικὴν, ἀλλὰ δὲν ξεύρω τί νὰ σᾶς εἶπω. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶσθε πολὺ ὑπερβολικῆ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπατάσθε περὶ τῆς φύσεως τῶν αἰσθημάτων σας· ὅτι νομίζετε ἔρωτα, ἐγὼ ὑπολαμβάνω αἰσθημα ὑπερβολικῆς εὐγνωμοσύνης.

Αὕτη ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε Ἰάκωβε, εἶπε, σᾶς ἐφώτισα κατὰ καθῆκον καὶ εἶμαι ἥτυχος κατὰ τοῦτο. Ἦδη ἀναχωρῶ καὶ σᾶς λέγω ὅχι χαίρετε, ἀλλὰ καλὴν ἐντάμωσιν.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, ἀλλ' ἔχω ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν νὰ σᾶς κάμω.

— Ποίαν, κύριε;

— Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀθῶος, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχῃ εἰς ἔνοχος;

Ἡ ὀχρότης τῆς νεανίδος πύξθη ἔτι μᾶλλον.

— Μάλιστα, ὑπάρχει εἰς ἔνοχος, ἐψιθύρισε.

— Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε;

— Οὐδὲν, κύριε, Ἰάκωβε, ὑπέλαθε προδήλως τεταραγμένη, μόνος ὁ Λυκογιάννης βραδύτερον, ὅταν θὰ ὀμιλήσῃ, θὰ δυνήθῃ ἴσως νὰ ὑποδείξῃ τὸν ἄγνωστον. Ἐὰν τὸν γνωρίζῃ, θὰ τὸν εἴπη.

Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε Ἰάκωβε, ἐξηκολούθησεν ἀφήσασα τὴν τρέμουσαν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ νεανίου βιάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς ἐπανόδου τῆς μητρὸς μου.

Ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπον, ἀπεχαιρέτησε τὸν Ἰάκωβον διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ὁ νεανίας κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἐδρας του.

— Ὡ! Ἰωάννα, Ἰωάννα! ἀνέκραξε.

Καὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

H'

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΙΑ

Ὅτε ἡ ἐνδεκάτη ἐσήμανεν ὥρα ἐν τῷ ὥρολογίῳ τῆς ἐνορίας τοῦ Βλαϊνκούρ, ἀνὴρ ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός τῆς Λωρ-

Ἄγροτική πανήγυρις ἐτελέσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως εἶχε γίνεαι καὶ ἐδῶ πέρυσι. Ἀγορὰ διὰ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, ἐν τῷ μαγνητικῷ δ' ἡμαρτικῷ κήπῳ τοῦ Σταυροδρομείου, τῷ πρῶτῳ τῷ Ταξιμίῳ, ὑπὸ τῶν ἐρασιμωτέρων κυριῶν διοργανωθείσα, ἑλληνίδων καὶ τινῶν ξένων, ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος Ξηροκρήνης, ἣτις ὑποστηρίζει τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Βυζαντίου, ἣτοι τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν. Ἄλλαι δεσποινίδες μετεβλήθησαν εἰς ἀνοσιπώλιδας, ἄλλαι εἰς ἐρατεινάς καφεψίδας, ἄλλαι εἰς ἐμπορικοὺς ὑπαλλήλους ἢ γλυκυτάτην Μαρῆ Κουντουριώτη εἰς ζυθοπώλιδα μὲ ταινίαν ἐν ἣ ἐπεγράφετο: Σὰρ δὲν ἔχεις, ἔλα πίε, ὁ κ. Μιχαὴλ Παπαρηγόπουλος εἰς καφεδζήν. Σκιᾶδες ἀνατολικαὶ πολυτελέσταται εἶχον ὑψωθῆ, ἐμπορικά, ζυθοπωλεῖα, καφενεῖα, μουσικὴ, τυχερὰ παιγνίδια, πηγίδια τῆς τύχης, καὶ ὅλα αὐτὰ ἠγοράζοντο διὰ χρυσῶν λιρῶν καὶ χρυσῶν μευδισμάτων. Τὸ προῖόν τῆς Ἀγορᾶς ὑπῆρξε **χέλιας πεντακόσιας λίρας**. Ἐὖγε εἰς τὰς Κωνσταντινουπολίτιδας καὶ ταῖς ὀλίγαις Ἀθηνοπούλας μας!

Τὴν Βασιλισσάν μας διελευθῶσαν τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐπισκερθῆ ἐπὶ τῶν Ψαρῶν, ὅπερ θὰ ἔμενον εἰς τὸν Βόσπορον περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν, ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου ὁ μέγας τελετάρχης τῶν ἀνακτόρων Μουνιρ βέης.

Ἐν Αὐαυρίῳ συνέβησαν ἐσχάτως καὶ δύο δυστυχήματα. Εἰς ἐργάτης ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου Καμάριζας ἀποθανὼν στιγμηδόν. Ἄλλος δ' ἐργάτης ἐνῶ εἰργάζετο εἰς *φουρνέλον* διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Αὐαυρίου εἰς Κερατιὰν ἀντὶ ν' ἀνατινάξῃ τὸν βράχον ἀνετινάχθη σχεδὸν ἢ κεφαλὴ του καὶ ἐκμισθῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖον μὲ τὸν ἐγκέφαλον διαφανῆ. Καλὴ σπουδὴ διὰ φρενολόγους!

Ἡ Ἑταιρία τῶν Μεταλλουργείων τοῦ Αὐαυρίου ἠγόρασε καὶ εἰς Βόλον μεταλλεῖα, τὴν προσεχῆ δὲ Τρίτην ἀναχωρεῖ εἰς τὸν εἰδημοτέρων ἐπιστημόνων τῆς Ἑταιρίας, ὁ κύριος Παπαγεωργίου.

Ἐντὸς περιόδου τεσσάρων μηνῶν θὰ λειτουργῆ ἴσως ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Αὐαυρίου εἰς Κερατιὰν, διερχομένη διὰ τοῦ μεταλλεῖου Νικίου.

Φρονεῖς ὁ στηθόδεσμος; Φρονεῖς, ἀγαπητὰ γυναικάρια, τὰ θέλοντα διὰ τοῦ στηθόδεσμου νὰ γλιῶτε τοὺς μωροὺς ὀρθαλοῦσιν τὸν ἀνδρῶν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ ἀγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ λεγόμενον Βαλουκλή, καθὼς γράφει ἡ τελευταία «Αὐγὴ», μία νεκρὰ ἀρμενία ἀπέθανεν αἰφνιδίως. Ἰατρός παρατυχὼν ἐκεῖ, τί ἐξηκριβώσε νομίζετε; Ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐξ ἀσφυξίας προσελθούσης ἀπὸ τοῦ ὑπερβολικῶν σφιζίμο τοῦ στηθόδεσμου. Ὁ Θεὸς ξεῦρει τί ἐπρόκειτο νὰ σφίξῃ ὁ δυστυχὴς στηθόδεσμος, ἀφοῦ αἱ Ἀρμενίαις διακρίνονται δι' εὐσαρκίαν. Ἡ μέση τῆς κυρίας εὐρέθη ἔπειτα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐνδυμάτων μαῦρη ἀπὸ τὸ σφιζίμο! Ὅριστε μας!

Ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν ὁ διακεκριμένος δικηγόρος καὶ πράκτωρ τοῦ Ἀρχαγγέλου κ. Ι. Γεωργαντόπουλος, διακειμένος κάμποσαις μέραις εἰς τὰς προσφιλεῖς του Ἀθήνας.

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Δέλιερ* καταχωρίζομεν ἀξιολογώ-

ραίνης ταξειδιώτης, φέρων περισκελίδα ἐξ ἐρίου πλινθοῦ-φουῖ, μὲ ὑποδήματα σιδηρόφρακτα, πῖλον πλατύγυρον, χλαῖναν ἐκ λαμπροῦ κυανοῦ ὑφάσματος μετὰ κεντημάτων λευκῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν, τῶν ὤμων καὶ περὶ τὸν λαιμὸν, ἔστη ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, πλησίον τῆς κρήνης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὸν ξενῶνα, ὃν ἐκράτει πάντοτε ὁ Κλαύδιος Ροαγὲ καὶ ἡ Μαρία Ρόζα, ἡ σύζυγός του.

Ὁ ἀνὴρ, περὶ οὗ ὀμιλοῦμεν, ἀφικνεῖτο πεζὸς ἀπὸ Βεζεβίλλην, ὅπουθεν εἶχεν ἔλθει, ἐπιβάς ταχυδρομικῆς ἀμάξης.

Ἀφοῦ ἐράνη ὅτι συνεβουλεύετο ἐκυτὸν πρὸς στιγμὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ξενῶνα, καὶ εἰς τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἣτις ἐπλησίασεν αὐτὸν ἐρωτῶσα τί ἐπεθύμει ἀπεκριθῆ:

— Πεινώ ὄς μου νὰ φάγω, ἀδιάφορον ὅ,τι ἔχετε, δὲν εἶμαι δύσκολος.

Τῆς γυναικὸς ὑποδειξάσης αὐτῷ τράπεζαν, οὗτος ἐκάθισε πλησίον.

Ἐνῶ ἔτρωγε μετ' ὀρέξεως, ἣτις ἐνεποίησε πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἦτο ἐντελής μάγειρος, αὕτη περιεργαζομένη τὰς χεῖρας τοῦ πελάτου τῆς εἶλεγε καθ' ἑαυτὴν:

— Περίεργο! χωρικός καὶ νάχῃ τέτοια χεῖρια μικρὰ καὶ ἄσπρα.

Ὁ ξένος ἐνόησε τί διελογίζετο ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς.

- Εἶσθε ἡ οἰκοδέσποινα; ἠρώτησεν αὐτήν.
- Μάλιστα, κύριε.
- Καὶ τὸ ὄνομά σας;
- Ἡ Μαρία Ρόζα, σύζυγος τοῦ Κλαυδίου Ροαγέ, εἰς τὰς διαταγὰς σας.
- Καταλαβαίνω γιατί περιεργάζεσαι ἔτσι τὰ χεῖριά μου. Δὲν σοῦ φαίνονται χεῖρια χωρικοῦ, δὲν εἶνε ἔτσι;
- Ἡ Μαρία Ρόζα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν σύγχυσίν της.
- Ἄν μπορεῖς νὰ κρατήσης μυστικὸ, μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.
- Καὶ ἀπὸ ποῦ ξεῖρεῖς, κύριε, ὅτι ἡ Μαρία Ρόζα Ροαγέ εἶνε μία φλύαρος, ἐτοίμη πάντοτε νὰ λέγῃ ὅ,τι ἀκούει ἔς τὸ σπῆτί της;
- Ὅχι, δὲν ἀκουσα τοιοῦτ' ἄτι διὰ σέ.
- Εἶμαι πενήντα ἐτῶν σήμερον, κύριε, καὶ δὲν ἤθελον φθάσει εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν, ἐὰν δὲν ἐμάνθανα νὰ κρατῶ τὴν γλώσσάν μου, καὶ νὰ μὴ λέγω ποτὲ ἢ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ λέγω.
- Τότε, εἶπεν ὁ ξένος μειδιῶν, δὲν διατρέχω κίνδυνον ἐὰν σὲ κάμω τὴν μικρὰν μου ἐκμυστήρευσιν. Ἄκουσε λοιπόν. Σοῦ λέγω ὅτι δὲν εἶμαι χωρικός· ἐφόρσα τὸ ἐνδυμα τοῦτο, πρῶτον διότι εὐχαριστοῦμαι νὰ ταξιδεύω μὲ αὐτὰ τὰ ρούχα καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴ παρατηροῦμαι ἀπὸ τοὺς

τατον ἄρθρον περὶ τῆς συνενώσεως Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν λίαν ἐνδιαφέρον τῷ ἔθνει καὶ ταῖς πολιτευταῖς ἰδίᾳ· ἐπίσης καὶ ἄλλας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σπουδαίου ζητήματος θέλομεν δημοσιεύει μελέτας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συντάκτου καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ψευδωνύμου.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμας, 24 Ἀπριλίου

Σὺς ὀμίλισα περὶ τῆς γενήσεως καὶ αὐξήσεως τῶν κομματῶν, ἰδοὺ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης σὰς στέλλω καὶ τινὰς ἀφορισμοὺς οὐχὶ ἰδικούς μου βεβαίως, ἀλλὰ τῶν διασημοτέρων κομματάρχων, κομματάρχισκων καὶ πολιτικῶν μας.

Ἄν ἦται δικηγόρος μὴ λαμβάνης δικαιώματα δικηγορικὰ ἀπὸ τοὺς πελάτας σου, κλέπτε τοὺς ὄμους καὶ τὸ χαρτόσημον.

Ἄν ἦται ἰατρός· μὴ λάμβανε πληρωμὴν διὰ τὰς ἰατρικὰς σου ἐπισκέψεις, κάμνετα ὁμῶς πλακῆκια μὲ τὸν φαρμακοποιὸν—τόσον τὴν συνταγὴν.

Χαιρέτα τὸν κόσμον ὅλον μὲ τὸ καπέλλο, μὲ τὸ χεῖρ, μὲ τὸ στήμα, μὲ τὸ γέλιο, μὲ ὅλον σου τὸ σῶμα ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὅταν ἦνε Πάσχα κάμνε Χριστὸς ἀνέστη μὲ ὅλους.

Ὅταν εἶσαι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ βάρη νὰ σὲ σκάζονται, δὲται εὐρίσκεσαι ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας κλαίγῃ νὰ σὲ λιποθῶνται.

ὑπερασπίζου τοὺς φίλους σου, κατὰ τρεχε τοὺς ἐχθρούς σου, διότι οἱ πρῶτοι πρέπει νὰ ἔχουν παντοῦ καὶ πάντοτε

δικαίον, οἱ δεῦτεροι τούναντιόν πρέπει νὰ ἔχουν παντοῦ καὶ πάντοτε ἀδικον καὶ ἄς μὴν ἔχουν.

Μὴν ἀφήσης νὰ παρέλθῃ περίστασις, καθ' ἣν δύνασαι νὰ κακολογήσης, διαβάλης, βλαψῆς, ἢ καὶ καταστρέψῃς τὸν ἐχθρόν σου.

Ἄν τις τῶν φίλων σου σοὶ ἀναθέσῃ ὑπηρεσίαν τινὰ, ἣτις εἶνε ἀδύνατος, μὴ γελασθῆς νὰ εἶπῃς ὄχι, ἐτι πλέον δὲ μὴ λείψῃς νὶ ἐνεργήτης ἢ νὰ προσποιηθῆς τοῦτο, ἅμα δὲ ἀποτύχῃς εἰς ἄλλον πρέπει νὰ πέσῃ τὸ βᾶρος τῆς ἀποτυχίας, διότι σὺ παντοῦ τὰ πάντα πρέπει νὰ δύνασαι.

Καὶ ἂν δὲν ἔχῃς ἐργασίαν μὴ λείψῃς νὰ ἐπισκέπτησαι ἄπαξ τῆς ἡμέρας τοῦλάχιστον τὰ διάφορα δημόσια γραφεῖα.

Βάδιζε πάντοτε καθ' ἑδὸν ταχέως καὶ ὅταν συναντᾷσαι μετὰ τινος μὴ λείψῃς νὰ τὸν ἀφήνης ταχέως προσποιησένος ὅτι ἔχεις τόσας πολλὰς ὑποθέσεις φίλων σου νὰ τελειώσῃς, ὥστε δὲν σοῦ μένει καιρὸς ν' ἀπολαύσῃς οὐδὲ τὴν ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῶν στεναγέτων σου φίλων ἡδονήν.

Φροντίζε νὰ περιπατῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τοὺς ἐν τέλει.

Συνδυαζόμενος μετὰ τινος ἐν ταῖς ἐκλογαῖς φρόντισε νὰ φυλάξῃς τοὺς ἀποκλειστικούς σου φίλους διὰ σὲ αὐτὸν, διότι συνεδυάσθης μόνον ὅπως πάρος τὰς ψήφους τοῦ.

Τέλος μὴ λησμονῆς ὅτι ἐν τῇ πολιτικῇ τὸ ψεῦδος εἶνε ἀλήθεια, ἢ δὲ ἀλήθεια τὸ ψεῦδος, ὅπως τὸ ἀτομικὸν συμφέρον εἶνε τὸ συμφέρον σου, ἐνῶ τὸ γενικὸν συμφέρον εἶνε ζημία σου, ἐνίσσε δὲ καί. . . καταστροφή σου.

Συνοψίζων, ἀγαπητόν μοι, σοὶ λέγω ὅτι ἡ πολιτικὴ ἄπασα τοῦ Μεσσηνίου συνίσταται εἰς τὸ ἀνῆκεν καὶ ἐξυπηρετεῖν τοὺς ἐν κόμμα, ἣτοι τὸ ἴδιον συμφέρον, ὃ δὲ πρό-ποσ τὸ σχηματίζεῖν ἐν κόμμα συνίσταται εἰς τὸ προσπαθεῖν συνενῶσαι περὶ σὲ αὐτὸν ὁμάδα ἀτόμων, ἅτινα νὰ σὲ βοηθῶσιν ὅπως ἐπιτύχῃς τῶν σκοπῶν σου, λαμβάνοντες παρὰ σοῦ ὡς ἀμοιβὴν τὴν βοήθειάν σου ὅπως κάμουν τῆς δουλειᾶς

περιέργους, οἵτινες θέλουν νὰ ἐξετάζουν τὸ διατί καὶ τὸ διότι, ἐκεῖνο καὶ τὸ ἄλλο.

— Καταλαμβάνω, κύριε.

— Κατοικῶ ἔς τὸ Παρίσι· εἶμαι συγγραφεὺς, ἢ, ἂν θέλετε, ἀνθρωπος ὅστις γράφει.

— Γράφετε ἀρὰ γε μυθιστορήματα;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι μυθιστοριογράφος· ἀλλὰ τὰ γραφόμενά μου εἶνε σὰ μυθιστορήματα. Ἀνέλαθα νὰ ἐξετάζω καὶ νὰ συλλέγω παντοῦ τῆς Γαλλίας πληροφορίας περὶ τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤτιον μυστικιστῶν, τῶν ὁποίων οἱ αὐτοῦργοι μένουσιν ἄγνωστοι.

— Ἀλήθεια!

— Ἐμαθα ὅτι κακούργημα, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξετάζω, διεπράχθη ἐδῶ ἔς τὸ Βλαϊνοῦρ πρὸ δέκα ἐπτὰ ἢ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν.

— Ἐννοεῖτε ἕνα ἄγνωστον ποῦ βρέθηκε μέσα ἔς τὸ ποτάμι καὶ τὴν νέα γυναικὰ του ποῦ πέθανε τὴν ἴδιαν μέρα ὕστερα, ἀφοῦ γέννησε ἕνα ὠραῖο κορίτσι;

— Μάλιστα.

— Τέτοιο πρᾶγμα δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε ἄλλοῦ. Ἀκόμη τὸ θυμοῦμαι καὶ φρίττω.

— Ὑπόρχει ἔς τὸ Βλαϊνοῦρ ἕνας γέρος, ἕνας ἐπίκτις;

— Θέλετε νὰ πῆτε τὸν γέρο Λοὺ Μονό, τὸν γέρο Κάτσικα;

— Μάλιστα· ζῆ πάντοτε;

— Καὶ βέβαια ζῆ. Οὔτε ἔχει σκοπὸν νὰ πεθάνῃ!

— Ὁ γέρο-Κάτσικας, καθὼς τὸν ὀνομάζετε, πηγαίνει μακρὰ μὲ τὴν ράβδον του καὶ τὸ δισάκι του· θὰ δυνήθῃ μοι εἶπον νὰ μᾶς διηγηθῇ πράγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα περὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Βλαϊνοῦρ.

— Ὁ γέρο-Κάτσικας δὲν θὰ σὰς διηγηθῇ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐγὼ σὰς εἶπα, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία Ρόζα ὀλίγον περιχρῆεῖσα.

Καὶ καθίσασα ἀπέναντι τοῦ ξένου ἤρξατο ἀρνηγομένη τὰ δραματικὰ συμβῆντα.

— Ὡς βλέπετε, κύριε, προσέθεσεν ἡ Μαρία Ρόζα, ἀφοῦ ὀμίλισεν ἐπὶ ὅλην ἡμίσειαν ὥραν, δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ πᾶτε νὰ ζητήσετε πληροφορίας ἀπὸ τὸν γέρο-Κάτσικα.

— Ἀληθῶς, κυρία Κλαυδίου Ροαγέ· ἐν τούτοις θὰ ἐπισκερθῶ καὶ τὸν γέρο-ἐπίκτιν· βεβαίως θὰ ἦνε πολὺ γιὰ μένα νὰ μπορέσω νὰ ἐγγαράζω καλὰ εἰς τὴν μνήμην, νὰ ἀκούσω ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν τρομερὰν καὶ συγκινητικὴν αὐτὴν διήγησιν, τὴν ὁποῖαν εὐρεστέθητε νὰ μοῦ κάμνετε.

(Ἀκολουθεῖ)

των. Ἐν τῇ πολιτικῇ δὲ ταύτῃ ὡς δόγμα ἰσχύει τὸ «ὁ σκοπὸς ἐξαγιάζει τὰ μέσα», καὶ τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε.» Ἐννοεῖς ἐκ τούτων ὅτι ἀκατὰ τὸν μακτρογιάννη καὶ τὰ κοπέλιά του», κατὰ τὰ κόμματα καὶ οἱ κομματάρχαι. Εἰς ἐπομένως θὰ σοὶ περιγράψω τὰ κόμματα καὶ τοὺς κομματάρχαις, ἵνα οὕτως εἶσαι ἐνήμερον τούτων καὶ ἐπομένως καλλίτερον ἐννοήσῃς τὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον θὰ παιχθῆ κατὰ τὰς προσεχεῖς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Ἄγύρευτος.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

ΚΩΛ)ΠΟΛΙΣ, 9 Μαΐου. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα διέβη σήμερον τὴν πρῶτην τὸν Βόσπορον. Ἡ Α. Μ. ἐδέξατο τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ Σουλτάνου.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 10 Μαΐου. Ἡ φήμη ὅτι οἱ ἄγγλοι σκέπτονται νὰ κατασκευάσωσι δευτέραν διώρυγα εἰς Σουέζ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν τινα.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, αὐθημερόν. Οἱ συντηρητικοὶ ἐν συνελεύσει συγκροτηθεῖσα σήμερον, ἔλαβον ἀπόφασιν εὐνοϊκὴν ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς δευτέρας διώρυγος εἰς Σουέζ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, αὐθημερόν. Ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας ὕψωσε τὴν προεξόφλησιν αὐτῆς 4 ο]ο.

Παρίσιος, αὐθημερόν.

Ἑλληνικὸν δάνειον.....	421
Γαλλικὴ ράντα (rente).....	109,27
Ἦνοποιημένον αἰγυπτιακόν.....	365
Τουρκικὸν δάνειον.....	11,90
Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου.....	25.25

ΛΑΤΡΙΟΝ, 176

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Χθὲς τὴν 8ην ὥραν τῆς ἑσπέρας νέα τις γυνὴ, πλύντρια ἐρωτευμένη μετὰ τινος στρατιώτου τῶν ἐλατῶν, ἠνοχλήθη ὑπὸ γαλακτοπώλου τινος εἰς ὃν ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ συνέντευξιν· τὴν ὥραν λοιπὸν ταύτην ὁ γαλακτοπώλης συνήντησε εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν θέσιν τὸν ἐραστὴν στρατιώτην, εἰδοποιηθέντα πρὸς τοῦτο καὶ ἔφαγε παρ' αὐτοῦ παρὰ μίαν τεσσαράκοντα.

Συνελήφθη ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Δ' τμήματος σήμερον περὶ ὥραν 10ην π. μ. ὁ γνωστὸς καὶ διαβόητος λωποδύτης Νταβελάκος, Ἀθηναῖος, ἀρτίως προσελθὼν ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ Τήνου, ὅστις πρὸ τινῶν ἡμέρῶν εἶχε κλέψει 4 δωδεκάδας ψαλιδίων ἀγγλικῶν, ἅτινα κατεσχέθησαν

ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑπαστυνόμου εἰς χεῖρας τρίτου, ὅστις ἠγγράσεν αὐτὰ ὑποτιμημένα καὶ ἐννοήσας ὅτι ταῦτα εἶσι κλοπιμαῖα εὐσυνειδήτως φερόμενος εἰδοποίησε τὸν ἔμπορον, παρ' οὗ ἐκλάπησαν· ἐκ τῶν παρασταθέντων δὲ χαρακτηριστικῶν ἐννοήθη ὁ αὐτουργός, οὗτος.

Εἰς 45 ἔφθασεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁμολογηθεῖσῶν πράξεων τῶν κλοπῶν ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ΣΤ' ἀστυνομικῷ τμήματι συλληφθέντος κλέπτου Ἀριστ. Σαράφογλου.

Ἐν Πειραιεὶ χθὲς ὥρα 7 π. μ. ὁ Γεώργιος Τσόζος, μαραγκὸς ἔνεκεν προηγουμένων ἐρίδων ἐπυροβόλησε διὰ πολυκρότου ἀνεπιτυχῶς τὸν τελὸν φύλακα Γεώργ. Δημόπουλον. Ὁ αὐτὸς ὑπαστυνόμος ἐπελήφθη ἀνακρίσεων.

Οὐδείς προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐνταυθά τε καὶ ἐν Πειραιεὶ. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ πάσχουσαι ἐν Πειραιεὶ αἱ Ἀργυρῶ Δίκου, ἐτῶν 3, καὶ Γεωργία Κακλαμάνου, ἐτῶν 2, καὶ μετηνέχθησαν εἰς Κάνθρον.

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΙΑΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

Γνωστοποιεῖ, ὅτι

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (1 Μαΐου) ἡ πρώτη ἀμαξοσταχία θέλει ἀναχωρῆ ἐκ Πειραιῶς τὴν 4.35 καὶ ἐξ Ἀθηνῶν τὴν 5 π. μ.

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ	Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσας, Ἰθράν καὶ Πειραιᾶ.
	Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, καὶ Ναύπλιον.
	Τρίτη » 7 π. μ. Λαύριον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Αἰμνηλουτρὰ Αἰδηψοῦ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Γραϊοῦς, Ἀλυμῶν καὶ Βόλον.
	Τετάρτη » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.
	Παρασκευή » 6 π. μ. Ἰθράν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Νησίον, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.
	Παρασκευή » 6 π. μ. Δι' Αἰγύριον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Στυλίδα καὶ Βόλον.
	Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,